

Plots krijgt Jacques Vermeire zijn 23-jarige zoon weer in huis: hoe ga je daarmee om? En wat als er spanningen ontstaan?

© VTM

Maxime Vermeire, de 23-jarige zoon van Jacques Vermeire die vanaf nu elke week te zien is in realityreeks De Vermeires, woont na een relatiebreuk opnieuw bij zijn vader. Hij is lang niet de enige die na een stukgelopen romance weer naar hotel papa en/of mama trekt, maar hoe ga je om met deze comeback in het ouderlijke nest? Wordt alles weer als vanouds, of gelden er nieuwe regels?

Hanne Vandenweghe
Maandag 20 februari 2023 om 14:45

In de eerste aflevering van de nieuwe VTM-reeks De Vermeires zagen we hoe zoon Maxime (23) na een relatiebreuk weer bij zijn vader Jacques (71) introk, terwijl hij al tweeënhalf jaar het huis uit was. “Natuurlijk was het raar dat ik hier plots weer stond”, zei hij daarover in ons magazine Billie. “Ook voor papa was het vreemd. Hij was het gewend om in z’n eentje te zijn. Maar we laten elkaar met rust.”

Niet evident dus, zo’n stap. Maar wel te begrijpen, zeggen experts. “De huidige generatie jongvolwassenen heeft een goede band met hun ouders en beschouwt het ouderlijk nest als een veilige haven. Ze komen vaak uit een onderhandelingshuishouden waar in principe over alles kon gesproken worden”, zegt Philippe Noens, gezinspedagoog en docent aan het kenniscentrum gezinswetenschappen. “Als het wat minder goed gaat, denken ze aan hun ouders als eerste contact- en vertrouwenspersoon. Vroeger was dat niet het geval: men trouwde en ging ergens anders wonen. Mensen scheidden minder. Als dat wel het geval was, konden ze bij hun ouders aankloppen, maar ze trokken niet opnieuw bij hen in.”

“Het is wel anders wanneer een kind terugkeert”, zegt familiaal bemiddelaar en bezielster van [ikzoekhulp.be](https://www.ikzoekhulp.be) Sonja Delbeecke. “De context is gewijzigd: het kind heeft een eigen nest gehad en daar zijn eigen gewoontes ontwikkeld. Als het opnieuw thuis is, wordt het weer met andere gewoontes geconfronteerd”, klinkt het. Er is maar één manier om deze periode vlot (lees: zonder al te veel discussies) te laten verlopen. “Stem op voorhand af hoe jullie het gaan aanpakken,

want het is niet evident om met meerdere generaties samen te wonen. Veel mensen vergeten dit te doen omdat ze op zo'n momenten veel aan hun hoofd hebben, maar even aftoetsen kan heel wat miserie vermijden.”

De financiële kant van de zaak zal in zo'n gesprek wellicht snel aan bod komen. Rijst de vraag of je een maandelijkse bijdrage kan vragen aan je kind? “Natuurlijk”, zegt Delbeecke. “In het verleden had het kind misschien weinig eigen middelen, maar ook dat is nu anders: zoon of dochter staat zelf actief in het leven. Je kan zeker afspraken maken rond het financiële: hoe gaan jullie de boodschappen verdelen? Wordt er een budget bepaald?” Ouders die het legenest Syndroom voorbij zijn en het niet zien zitten om een kind opnieuw onder hun dak te nemen, kunnen volgens Delbeecke ook gewoon weigeren. “In de praktijk heb ik dat nog niet vaak zien gebeuren. Ouders voelen zich verantwoordelijk en willen hun zoon of dochter doorgaans helpen. Tenzij het om praktische redenen niet gaat. Soms is er gewoon geen plaats meer in huis of kan een inwonend kind in strijd zijn met de regels van sociale huisvestingsmaatschappij.”

Ouderpatronen

Hoewel terugkeren naar het ouderlijke nest helemaal anders is dan thuiswonen als minderjarige, blijft één ding altijd gelijk. “Ouders worden weer de ouders van weleer. Mama's en papa's pikken hun oude gewoontes heel snel weer op. Dat kan je niet veranderen, die patronen zitten er echt ingebakken. Je kan enkel veranderen hoe je jezelf gedraagt”, aldus Delbeecke.

“In elk gezin hangt een bepaalde sfeer, een soort ongeschreven huishoudelijk reglement”, voegt Noens toe. “Het is niet omdat iemand volwassen is, dat het reglement zomaar kan worden herschreven. Elkaar terugvinden heeft tijd nodig. Neem dat ongeschreven reglement bij wijze van spreken van de muur en leg het op tafel. Ouders en hun kinderen zijn nooit gelijken, een kind blijft altijd zoon of dochter van. Binnen die context kun je proberen om het comfortabel te maken voor elkaar. Een inwonend kind kan de ouders informeren over zijn doen en laten, maar er zit een zeker spanningsveld tussen het recht op informatie en het recht op zwijgen. Je mag geheimen hebben.”

Verhuis 2.0

“Als de nieuwe woonsituatie voor een van beide kanten niet aangenaam aanvoelt, doe je er goed aan om het te signaleren”, zegt Delbeecke. “Lukt het echt niet om vreedzaam samen te leven, aarzel dan niet om hulp in te schakelen van een bemiddelaar of therapeut. Een neutrale derde persoon kan zorgen dat ouders en kind een constructief gesprek hebben met elkaar.” De experts benadrukken dat terugkomers nooit mogen vergeten dat ze te gast zijn. De term ‘ouderlijk huis’ spreekt volgens Noens voor zich. “Het is het huis van je ouders. De woning en de manier waarop die is ingericht is van die mensen, dus let op met eventuele kritiek.”

“Ongeacht de reden waarom iemand terug thuis komt wonen, is het ook belangrijk om te kunnen inschatten hoe lang het zal duren”, vindt Noens. “Goede afspraken maken goede vrienden en dat is bij ouders en hun kinderen niet anders. Als ouder moet je ook ergens een signaal geven dat men in de liefde een paar keer kan teleurgesteld zijn, en dat opnieuw beginnen er nu eenmaal bijhoort.”